

Aleks Scholz

GOOGLE EARTH

Trampejeva parcela ima preprosto strukturo. S treh strani jo obdaja živa meja, če gledamo z ulice, pa se deli na vrt, hišo, dvorišče in njivo z repo. Tam zadaj se odpira pogled na široke planjave talnih moren, ki so jih izbrusili ledeniki več ledenih dob. Ledene mase so trdoma odnašale plast za plastjo zemlje ter jih stisnile v kamnite robne morene, ki so se začele onkraj ceste. Ko se je poslednji ledenik odločil, da se obrne, se je njegov južni del, zapleteno zasukani jezik ledenika, nahajal tam, kjer danes leži vrt pred Trampejevo hišo. Z roba ledenika so se v enakomernih presledkih krhali veliki kosi ledu in padali v globel.

Med drugim tja, kjer ravno stoji Trampe in opazuje tla. Zgodnje popoldne je in živa meja meče dolge sence. Že nekaj let nemoteno zarašča vrt pred hišo. Mestoma je debela že nekaj metrov, tako da kot velika, živa stena skrbi za to, da s ceste in od soseda ni mogoče ničesar videti. Le na enem mestu dva betonska nosilca omejujeta živo mejo, da bi zagotovila ozek prehod. Že dolgo pa ni mogoče ničesar natančnega povedati o dogajanju v temni notranjosti žive meje, kjer vse medprostore zapolnjujejo živa bitja.

S sosednjega dvorišča je slišati pridušen pasji lajež. Liebke je stopil pred vrata, da bi pritlikavega šnavcerja spustil na plano, da se nekoliko nateka vzdolž žive meje, ki njegov vrt loči od Trampejeve posesti. Edina vez med obema parcelama je svinjak na Trampejevem dvorišču, čigar hrbtna stran se nahaja natanko sredi žive meje, torej tik ob Liebkejevi meji, tako da je mogoče povsem razločno slišati oglašanje prašičev. Ti glasovi bi bili edino, kar bi Liebke vedel o svojem sosеду, če ne bi pritlikavemu šnavcerju od časa do časa uspelo, da se je preril skozi živo mejo in prinašal predmete z one strani. Liebkejev pes je bil med tekanjem zmožen tako hitro premikati tačke, da jih ni bilo več mogoče prepoznati, temveč si pod njegovim telesom videl le še nekaj zabrisanega. Pes je na videz brez prevoznega sredstva drsel prek trate, pri čemer mu je pomagala zgolj lastna volja in zračna blazina pod trupom. V nasprotju z njim pa je mogoče Liebkejeve noge med procesom hoje povsem jasno identificirati kot enote, namenjene hoji. Kadi in hodi po skrbno pokošeni trati ter preverja stanje pritlikavih cipres. Iz bližnjega hleva se oglašča kruljenje in kopanje. Očitno ima Trampe ravno opravke v bližini, zaradi česar prašiči vsakokrat napačno sklepajo.

Ko Trampe odide v lope, oblečen v nedeljski modri kombinezon, je dvorišče prazno. Mike leži na kupu peska, sicer pa ni videti nikogar, z Mikejem pa tako ali tako ni mogoče govoriti. Čas zabija s tem, da polni pesek v pločevinko in jo nato spet izprazni, njegovi gibi pa si sledijo tako enakomerno, da bi jih bilo po ritmu mogoče primerjati z valovanjem mirnega morja. Mikejeva pločevinka je videti stara, srebrna površina je topa in robovi zarjaveli. Vendar pa nalogo, ki ji je namenjena, brez dvoma brežhibno opravlja. Kar nekaj časa traja, da Trampe spet pride iz lope, ki je do vrha polna drv, sredi nje pa stoji še krožna žaga. Očitno je našel lopato, plosko in široko, kakršno uporabljamo za metanje peska v mešalec cementa. Z lopato na ramenih gre okrog hiše na vrt pred njo.

Ob tem gre mimo mesta, na katerem se živa meja očitno nagiba v njegovo smer, na tisti strani parcele, ki nima ničesar skupnega z Liebkejem. Razlog za to je drevo, ki stoji sredi žive meje in ga je dandanes mogoče prepoznati le še po tem, da so listi na tem mestu videti drugače, ostro nazobčani so in nekoliko svetlejše zeleni kot preostanek žive meje. Sicer pa drevesu in živi meji skorajda ni preostalo drugega, kakor da se prepleteta in zdržita skupaj. Onkraj te tvorbe nekaj časa ni ničesar, le neobljudena pustinja plevela in grmičev.

Edini kraj, s katerega je mogoče nekoliko pogledati na Trampejevo parcelo, je verjetno Lisičja gora na drugi strani ceste. Ali na Lisičji gori res bivajo lisice, je več kot vprašljivo, in že sam izraz gora je komajda upravičen. Kljub vsemu je gora dovolj visoka, da skupaj z nekaterimi drugimi robnimi morenami ostro zamejuje južni del vasi. V smeri proti jugu se mehko izteka z gozdom obrasla stran Lisičje gore, vse do ribnika, ki je verjetno nastal iz mrtvega ledu neke prejšnje hladne dobe, v času, ko so sestavni del gorske verige še razpršeno ležali nekje na severu. Severni rob Lisičje gore predstavlja ostro ločnico. Od tam imaš dober razgled na sedimentno nižino, ki jo je za seboj pustil ledenik. Tako rekoč nobeni rastlini se ne uspe zasidrati na severnem pobočju Lisičje gore, zaradi česar lahko vsakdo, ki mu je kaj do tega, vidi, da je planjava sestavljena iz grobe mešanice ilovice in svetlega peska. Le redko je kakšna velika stvar tako skrivnostna kot Lisičja gora.

Tempe je zdaj pričel na vrtu kopati okroglo luknjo. Kopanje mu očitno ne povzroča težav, kajti gornje plasti so rahle, brez kamnov, prerašča pa jih le redka trava. Trampe odstira eno plast humusa za drugo, in kolikor globlje prodira, tem dlje v preteklosti se nahaja leto, ko je iz odpadlega listja žive meje nastalo podzemno kraljestvo, ki sedaj prihaja na plan. Gre za potovanje v preteklost, v kompostirano preteklost podivjane žive meje. Trampe vmes večkrat

stopi v luknjo, leže na tla in globoko vdihne in izdihne. Čeprav jama ni pretirano velika, se lahko Trampe sproščeno iztegne, ne da bi zadel ob stene. Včasih obleži za nekaj minut, opazuje okrogli izsek neba nad seboj in drobi zemljo med prsti. Z vseh strani iz zemlje molijo deževniki, katerih repki nenadzorovano tipajo po novi praznini.

Ko je odstranil plast trave, se je videz vrta očitno spremenil. Če gledamo od zgoraj, lahko prepoznamo okroglo rjavo liso, na kateri od časa do časa leži človek. Po tem se Trampejeva parcela jasno loči od vseh sosednjih, ki nimajo nikakršnih jasno začrtanih barvnih ploskev. Naslednje rjavo mesto se nahaja v dolini daleč za Trampejevo hišo, sredi kravjega pašnika, kjer iz neraziskanih razlogov trava že dolgo ne raste več. Temne lise so tudi na drugi strani ceste, oblikujejo pa jih nepravilno oblikovani granitni skladi, ki so pred davnimi časi skupaj z ledom pripotovali na jug, zdaj pa ležijo ob boku Lisičje gore. V nasprotju z vsem tem pa je Liebkejeva trata povsem brezhibna, pravi vzor enakomerne obarvanosti, da človek kar podvomi, ali je tu vse naravno.

Liebke se pravkar posveča svojim običajnim opravkom. Skrbno preveri vremensko hišico, ki so mu jo za božič podarili starši, on pa jo je pritrdil pred kuhinjsko okno. Pravzaprav je sestavljena iz dveh hišic, v katerih prebivata dve majhni osebi, ki se v skladu z vlažnostjo zraka nahajata bodisi v ali pred hišo. Ena izmed figuric ima ves čas v roki dežnik, druga pa ima oblečene kopalke. Vso zimo je Liebkeja vreme nadvse skrbelo, kajti iz njemu sprva neznanega razloga moški v kopalkah nikdar ni stopil iz svoje hišice. Po dolgih mukah je Liebke ugotovil, da je vsako jutro z okenskega okvira na dimnik vremenske hišice kapnilo nekaj rose, in sicer natanko na žimo v notranjosti naprave, ki naj bi ugotavljala, kako vlažno je. Ker je bila žima prepojena z vlago, se figurici nista hoteli premikati, kakor bi se morali. Liebke je bil kar nekoliko ponosen na vodotesno zatesnjeni dimnik, kar je zagotavljalo, da je napovedovanje vremena odslej delovalo brezhibno. Danes sta, na primer, obe figurici stali na pragu svojih hišic in se neodločno ozirali naokrog.

Trampejev načrt je očitno bil, da zemlje ne izkoplje kar nekje, temveč natanko na mestu, kjer se je nekdam nahajal vodnjak. Sicer je šlo le za okroglo betonsko posodo v tleh, katere gornji rob je nekdam segal do sedanje višine trave. V tem vodnjaku nihče nikdar ni bil videl vode. Betonska posoda je bila že dolgo polna dobre, črne zemlje. Mešanico so od zgoraj stalno utrjevali, ko je Trampe gnal prašiče čez vrt ali je njegova žena obešala perilo. Istočasno pa so spodaj skozi plasti zemlje rili deževniki in stonoge ter prebavljali poslednje delce odpadkov

žive meje, dokler ni vse zgnilo. Trampe bo moral prekiniti ta proces, da bo prišel do dna nekdanjega vodnjaka.

Ni mu preostalo več veliko časa. Zgodaj zvečer se je zapirala lokalna mesnica, v kateri je gospa Trampe vsak dan prodajala hladno pečenko in začinjene klobase. Pravzaprav je bila že dlje časa zadolžena tudi za mesno solato, ki so jo predstavljale plasti zelenjave, mesa in goste omake, okrašena pa je bila z začimbnimi listi. Toda le redko kdo v vasi je kupoval mesno solato. Že sama beseda mesna solata zveni tako, kakor da bi dobro domačo hrano razredčili z nečim inozemskim. Gospa Trampe je bila zaradi tega precej slabe volje, saj je vendarle v to solato vložila kar precej truda in časa, tako da si je zdaj želela le, da bi bilo delovnega dne čim prej konec.

Na poti v hišo Liebke pobere časopis. Ta je star že en teden, ker vedno prejema le en teden stare časopise. Prepusti mu jih njegov oče, ko jih pregleda, pa čeprav je rahlo zmeden, kajti razen njegovega sina se prav nihče v vasi ne zanima za novice prejšnjega tedna. Vendar Liebkeju ni do novic. Zanimajo ga črke, zato potrebuje časopis, in črke ne zastarajo. Časopisni naslovi običajno vsebujejo veliko manj velikih črk s preglasi, kakor bi jih potrebovali za običajna, razumljiva besedila. Liebke včasih cele tedne sedi za nedokončanim pismom in čaka na preglase. Danes pa je sreča nenadoma na njegovi strani, kajti nasedla sta kar dva ogromna tankerja, 'Öltanker' po nemško. S škarjicami za nohte skrbno izreže manjkajoče črke, jih nalepi na pismo in zadovoljno prikima, preden zloži dokončani dopis v ovojnico in jo položi k drugim v predal.

Malo zatem lahko vidimo Trampeja, kako se z vrta vrne v hišo. V kleti je bistveno hladneje kot pred vrati, iz sten puhti vlaga, zrak pa je zasičen s težko izparino zelja, stare kave in izločkov. Podgane se ne potrudijo niti več toliko, da bi se umirile, kadar kdo pride v klet, saj so v premoči, kar zadeva število in agresivnost. Iz zalege je slišati cviljenje in šuštenje. Trampe gre po stopnicah dol do sladkorne repe, ne da bi se ozrl levo ali desno, kjer je v poltemi mogoče prepoznati več masivnih, zapahnjenih vrat. Sladkorna repa je prav spodobna hrana za prašiče, če jo dovolj prekuhamo. Prašiči tako ali tako pojedjo vse, kar postaviš prednje. Trampe niti trzne ne, ko mu prek čevlja steče nekaj kosmatega. Hitro naloži repo v samokolnico, položi desko čez stopnice in izprazni repo v napol izkopano luknjo. Senca, ki jo meče živa meja, se je sedaj že tako skrčila, da dve tretjini dna luknje ležita na soncu. Svetleje na tem mestu nikdar ne bo.

Danes je topel, jasen spomladanski dan. Nebo bi bilo povsem jasno, če na njem ne bi bilo bele proge, ki se v velikem loku pne prek celotnega vidnega polja, prečno nad gorsko verigo in natanko nad Lisičjo goro. Črta je tako široka in razpredena, da trenutno ni mogoče reči, ali gre za ostanke letalskih izparin ali za naravne oblake tipa cirrus. Če bi bili prisotni ob stvarjenju, bi lažje presojali. Vendar pa bi vetrovi v višinah, ki bi bili sposobni ustvari takšen razpotegnjen cirrus, kazali na to, da se bo vreme kmalu spremenilo. Morda je bilo to povezano z neodločnim vedenjem figuric v Liebkejevi vremenski hišici, če seveda predpostavljamo, da ni kljub vsemu šlo za letalo.

Če odmislimo Liebkejevega pritlikavega šnavcerja, je bil ta sam doma. Njegova žena, vsaj Liebke je bil prepričan o tem, vse dneve pri edinem frizerju v vasi drugim moškim striže lase. Do pred nekaj tednov je tudi bilo tako. V zadnjem času pa se številni odpovedo striženju, tako da redkeje pridejo. Gospa Liebke ima nenadoma veliko časa, vendar še naprej vsako jutro točno zapusti hišo, da ne bi vznemirjala svojega moža. Ta pogosto omeni, kako uživa v predstavi, da drugim moškim šari po glavi z ostrimi predmeti.

Vas z Liebkejevo in Trampejevo parcelo se je izoblikovala na izpostavljenem kraju sredi te pokrajine. Mirno leži ob južnem delu talnih moren, natanko v pravem kotu, ki se pne prek ravnice do severnega roba Lisičje gore, kakor da bi jo tam pozabil ledenik. Ni videti, kakor da bi kdo hotel poseliti veliko površino na severu, temveč se zdi, kakor da bi hiše silile naprej v smeri proti jugu, a jih zadržuje pobočje. Lisičja gora sredi pokrajine predstavlja velik oster zob žaginega rezila. Če bi bilo več podobnih vzpetin, bi lahko, če bi jih razporedili v ravno vrsto, oblikovale velik žagin list, žal mnogo prevelik, da bi komurkoli koristil.

Liebke je spet prišel ven kadit. Nemirno hodi gor in dol vzdolž žive meje, za njim pa veje cigaretni dim. Ko se obrne, ostaja na povsem isti liniji, tako da se srečata stari in novi dim. Čez nekaj minut njegovo pot jasno označuje meglena sled, vzporedna z živo mejo, vzporedna tudi s progo neznanega izvora na nebu. Liebke že nekaj let nadvse skrbno obrezuje tisti del žive meje, ki gleda proti njemu, medtem ko lahko ta na drugi strani nemoteno raste, kajti Trampe ne verjame v škarje. Če stalno strižemo samo na eni strani, pogosto pojasnjuje Liebkejeva žena, bo živa meja čez nekaj let rasla samo še v drugo smer in se počasi oddaljila od njega. Liebke sklepa, da bo njegova parcela počasi zrasla, Trampejeva pa se skrčila – dolgoročna, mirna osvojitvev tujega ozemlja na povsem biološki osnovi. Žal pa bi ta proces

oteževal negibni svinjski hlev, ki bi kot tumor začel rasti skozi živo mejo na njegov vrt. Liebke bo tako nekoč posedoval Trampejeve zanemarjene prašiče. Popraskal se je po glavi in se ustavil na mestu, kjer je pričakoval preboj hleva.

V tistem hipu skozi živo mejo zarohni glasen hrup. Trampe je pravkar že drugič ta dan pričel krmiti prašiče. Nihče ne ve natanko, koliko jih je v hlevu. Če izhajamo iz velikosti same zgradbe, bi v njej lahko bivala največ dva prašiča, če bi sodili po glasnosti, pa jih je najmanj deset. Večglasni živžav nastopi, kadar se Trampe približa hlevu s težkim vedrom kuhane repe. Hrup se stopnjuje v divjem crescendo do vrhunca, ko Trampe izprazni vsebino vedra v korito. V tistem trenutku se zvoki povsem spremenijo, iz visoko frekvenčnega cviljenja v hipu nastanejo globoki goltajoči toni. Po zasičenih srebrljajih sredi zvočne kulise je mogoče sklepati, da se velike količine tekočih substanc stekajo v votle prostore, se na poti tja mešajo z zrakom in nato spet deloma kapljajo na tla. Trampe se ne zmeni za vse to, do kolen gazi po gnoju in odide ven. Tik pred izhodom se za hip ustavi in pogled upre v tla. Pred njegovimi nogami, v štirikotniku svetlobe, ki pada skozi odprta vrata, se nekaj zasveti. Skloni se, z dvema prstoma iz gnoja pobere srebrn prstan, odstrani sledi blata in ga podrži proti svetlobi. Trampe močno naguba čelo in najdbo spravi v hlače ter se nemudoma odpravi proti hiši.

Liebke ima morda prav. Res se zdi, kakor da ima živa meja določeno smer. Če bi gledali od zgoraj, so številne izbokline dejansko kazale proti Trampejevemu vrtu, medtem ko je Liebkejeva stran videti solidna in trdna. Če se živa meja res premika, potem vsekakor na Trampejevo stran. Morda pa se, vendar tega ni mogoče ugotoviti, premika zemlja skupaj z vrtom in svinjskim hlevom in le živa meja ostaja trdno na svojem mestu v veselju. Hlev si počasi utira pot skozi zeleno goščavo. Če ne bi bilo žive meje, bi gotovo hitreje napredoval.

Trampe se kmalu za tem spet prikaže na dvorišču. Pod roko ima mizo, enega izmed tistih majhnih kosov pohištva s kratkimi nogami, ki jih postavimo pred kavč, da ne bi bil prostor tako prazen. Trampe odpre vrata lope in še vedno trdno oklepa mizico. Krožna žaga stoji tik poleg vhoda, verjetno zato, da pri žaganju ne potrebuješ električne luči. Trampe še vedno z mizo pod pazduho napelje kabel do hiše. Kabel v ravni liniji leži počez čez dvorišče in Trampejevo parcelo deli na dva skorajda enako velika dela. Čeprav kabel teče neposredno mimo kupa peska, ga Mike niti opazi ne, ker je verjetno povsem osredotočen na svojo pločevinko. Trampe za hip podrži mizo pred očmi. Površina se večinoma lesketa v svetlo

rjavih tonih, vendar jo na dveh mestih prekriva temna substanca. Poleg tega je v lošču opaziti več globokih prask. To ni več klubska mizica, kakršna je nekdaj bila.

Trampejeva krožna žaga je ena izmed najglasnejših naprav v vasi. Rahlo grozeče brni, dokler v bližini rezila ni ničesar, vendar začne dramatično rohneti, ko Trampe odžaga prvo nogo mize. Rohnenje vsakokrat utiša ptice v daljni okolici, odmeva po vsej planjavi in celo Mike se rahlo zdrzne ob najvišjih tonih. Trampe sistematično žaga mizo na majhne kosce, pri čemer se brnenje in rohnenje skoraj enakomerno izmenjujeta. Čeprav v vasi nihče ne ve, kaj natanko počne, seveda vsi dobro vedo, da gre za žago.

Liebke nikakor ne more uiti zvokom žage. Sosedovo žaganje je že dolgo sicer neljuba, a neizbežna spremljevalna okoliščina njegovega življenja, ki jo je treba sprejeti prav kakor modro nebo, poleg tega pa je to, kakor trdi Liebke, glavni razlog za občasne glavobole. Liebke se je že navadil, da tiho prenaša žaganje. Ustavil se je na poti z vrta, se brezizrazno ozrl po cesti in ni storil ničesar. Očitno takrat, ko se oglasijo zvoki žage, v Liebkejevem življenju nastane premor, slepa pega v življenjepisu, o kateri ni mogoče ničesar povedati.

Vedro, ki stoji pod žago, se počasi polni z odžaganimi kosci mize. Trampe je pozoren na to, da so vsi delci približno enako veliki, približno v velikost stisnjene pesti. Ko zamre zadnje rohnenje, koncertu žaganja sledi še daljše brnenje, medtem ko Trampe preverja, ali ni ničesar spregledal. Ko izklopi žago, tišina ne nastopi takoj. Rezilo je tako okorno, da se še nekaj sekund vrti v prazno, ob tem pa se zaradi trenja sočasno znižuje amplituda in frekvenca brnenja. Verjetno zveni podobno, če ptica med umiranjem ne neha žgoleti. Trampe je mizico razžagal na približno sto za pest velikih kosov. Vidno zadovoljen odnese svoje vedro lesa na vrt, strese lesene koščke poleg repe in ponovno stopi v luknjo. Očitno še vedno ni dovolj globoka.

Liebke se je medtem vrnil v hišo. Najprej mora pospraviti odrezke časopisov, ki so se nabrali pod pisalno mizo. Skrbno razreže liste na majhne kosce, ki ne smejo biti večji od znamk. Ko konča, ima petlitrsko vedro lepo polno časopisnih odrezkov. S prstnimi konicami dvigne vedro, ga nekajkrat zaniha sem ter tja, nato pa odnesel dol v kletni prostor, do katerega ima dostop le on. Vajeno seže v temo na mestu, kjer se nahaja stikalo za luč ter zapre vrata za seboj. Zdaj je mogoče videti, da Liebke ta prostor vzdržuje, vse stene so lepo prebeljene, v kotih pa ni pajčevin. Razen cele vrste veder, v katerih so papirnati odrezki ali tapetno lepilo,

je prostor prazen. Kakor hitro Liebke odloži vedro poleg drugih, se na vratih že pokaže pritlikavi šnavcer. Liebke psa še nikdar ni mogel trpeti.

Na Trampejevem vrtu še vedno v enakomernih presledkih iz luknje leti zemlja. Videti je le še Trampejev trup. Vsaka kepa zemlje na poti iz jame opiše lep paraboličen lok, vendar se v zraku razgradi na kosce, tako da na koncu na tla pade le razpršen drobir. V teku dneva je nastal lepo oblikovan, stožčast kup zemlje, čigar zunanji rob je le malo oddaljen od jame. Trampeju je uspelo, da je zemljasti cilinder v tleh spremenil v stožec, čeprav to verjetno sploh ni bil njegov namen. Na koncu je bilo iz luknje slišati samo še neprijetno struganje kovine ob kamen: Tampe je naletel na betonska tla vodnjaka. Na obrazu se mu svetlikajo kaplje pot, ko zapušča votli cilinder. Nasloni se na ročaj lopate in mirno obstane na robu jame.

Čez nekaj časa ga spet vidimo, kako prečka dvorišče, tokrat s prekrižanimi rokami in brez vidnega cilja. Trampe nekaj časa postoji na soncu in zre v tla. Ta hip negibnosti hitro mine. Čez nekaj sekund že stoji poleg Mika, ki ga opazi šele, ko njegova senca pade na kup peska. Prvič tega dne slišimo Trampeja govoriti. Ne da bi počakal na odziv, se obrne in odide nazaj na vrt. Mike mu sledi kot plišast jazbečar na vrvici. Na tleh luknje je mogoče videti sledi dna vodnjaka. Trampe v jamo vrže repo, nato še kosce klubske mizice. Stopi v luknjo, vse sestavine enakomerno razporedi, pogladi gornjo plast in leže nanjo. Plast betona, plast repe, plast lesa in plast Trampeja.

Nekaj minut se ne zgodi prav nič. Vrt predstavlja geometrično brezhibno podobo: dve okrogli lisi, ki ju tvorita luknja in kup zemlje, sredi trate tvorita rjavo osmico. V eni polovici osmice leži človek, medtem ko drugi čepi na točki, kjer se kroga stikata. Nobena druga stvar v okolici se ne oglašča. Prvič po več milijonih let je severno od robnih moren spet mogoče zaznati rahlo vzpetino in dolino. Izpostavljena točka, na njej pa dve neobičajni figuri, ki očitno ne vesta, kaj naj počneta v tej posebej občutljivi situaciji v zgodovini Zemlje.

Mike okleva. Verjetno še nikdar ni sedel tako blizu kakšne luknje. Večkrat preloži pločevinko iz ene roke v drugo. Napolni jo z zemljo, ki je raztresena poleg luknje, jo za hip trdno prime z obema rokama in previdno izprazni v jamo. Nekoliko težje je kot s sipkim peskom, s katerim se sicer ukvarja, toda kar dobro se znajde. Že pri naslednji pločevinki mu gre lažje. Mike lahko v precej kratkem času z zemljo napolni zelo veliko pločevink in jih spet izprazni; komaj kdo je pri tej nalogi bolj potrpežljiv in vztrajen. Zvečer se je z dela vrnila gospa Trampe,

videla, da je Mike zaposlen s svojim običajnim opravilom, in odšla v hišo. Z Mikejem se tako ali tako ni mogoče pogovarjati. Kup zemlje na vrtu je v tem času že skoraj skopnel.

Prevedla Amalija Maček